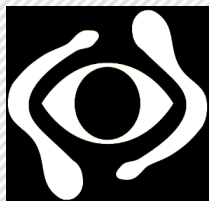

Els dijous del

Cineclub

Estrenes. Bèlgica

| 22 de juny 2023

| Sessions 20.00 i 22.30 h

Close

Lukas Dhont, 2022

Sinopsi

Léo i Rémi, de tretze anys, són amics de tota la vida, fins que un fet impensable els separa. Léo s'apropa llavors a Sophie, la mare de Rémi, per entendre que ha passat. Impressionant treball dels nens protagonistes d'aquest film.

Fitxa tècnica

Direcció: Lukas Dhont
Guió: Lukas Dhont,
Angelo Tijssens
Fotografia: Frank van den Eeden
Música: Valentin Hadjadj
País: Bèlgica
Duració: 104 m

Fitxa artística

Eden Dambrine
Gustav De Waele
Émile Dequenne
Léa Drucker
Igor van Dessel
Kevin Janssens
Marc Weiss

Abans que res, vull advertir que el següent text revela aspectes importants de la trama (SPOILER ALERT!).

Així doncs, recomano la lectura del mateix un cop s'hagi visionat la pel·lícula.

Resulta admirable la capacitat de Lukas Dhont per trobar la mesura en el seu discurs. No s'amaga a l'hora d'abordar temes tan delicats com són la identitat sexual i de gènere, i ho fa de manera respectuosa, evitant (gairebé) sempre caure en sentimentalismes i sub-

ratllats innecessaris. Ja ho va fer en la seva òpera prima, la recomanable *Girl* (2018), on retratava la vida d'un jove transsexual que vol triomfar en el món del ballet, i ho ha tornat a fer en el seu premiat segon llargmetratge. La confluència temàtica i escènica d'ambdós films ens porten a dilucidar les constants d'un jove autor a qui caldrà seguir de prop.

Close ens parla de l'estreta relació que mantenen dos amics de 13 anys (Léo i Rémi) i de com aquesta és interpretada i jutjada pels seus companys de

classe. A partir de situacions concretes, el director flamenc posa de relleu algunes conductes pròpies de la masculinitat tradicional, fent emergir també aquelles menys evidents però igualment arrelades. El resultat d'aquesta mostra pot extrapolar-se al conjunt de la societat patriarcal, fet que, a la fi, conforma un sòlid retrat sociològic. Com deia, el punt fort del cineasta és l'equilibri en el to. Opta per la distància adequada a l'hora de situar la càmera, que mai resulta intrusiva o impúdica ni tampoc distant, per tal de tractar qüestions de gran sensibilitat. Amb un traç fi, doncs, sap observar sense allisonar ni dramatitzar. Tant en el seu primer film com en el segon, Dhont ha comptat amb actors d'un nivell superlatiu, assolint així versemblança i despertant la nostra empatia.

La impressió que em deixa Close és la mateixa que em va deixar Girl. El film és molt potent a nivell emocional però al

meu entendre té un inconvenient. La posada en escena sembla tan calculada que fa que l'obra no flueixi de manera natural. És a dir, aquest tractament respectuós i la obtenció de la distància justa en la mirada està tan premeditat que allò que s'acaba posant de manifest és més aviat la voluntat d'objectivitat que l'objectivitat mateixa. Paradoxalment, això provoca que acabi aflorent certa artificiositat en l'obtenció del to, allò que abans he anomenat el punt fort del cineasta.

A nivell narratiu, també hi ha quelcom que interpreto com un desajust. A partir de la mort de Rémi, el film s'encamina ineludiblement cap a l'abraçada entre Léo i la mare del difunt. Com a espectadors, la pel·lícula perd capacitat de sorprendre ja que sabem que aquest moment arribarà, és el gest culminant. És cert que, com aquesta, les imatges definitòries, les essencials, s'han de forjar a

partir d'altres de menys calat (les millors obres de Rivette o Cassavetes són un gran exemple de cocció del clímax a foc lent). A Close, però, tot aquest espai, el que va de l'episodi tràgic fins a l'abraçada, resulta massa rígid. La suma de moments en què Léo intenta adaptar-se a l'equip d'hoquei acaba sent intranscendent a nivell narratiu precisament perquè sabem que son un interludi per arribar al gest essencial. Dic interludi perquè la trama, en comptes d'anar pujant graons per arribar al cim de l'arc dramàtic, sembla entrar en un compàs d'espera.

Close és una pel·lícula que emociona de manera honesta, però no puc evitar la sensació de veure-li les costures. Tot i això, la capacitat de Lukas Dhont per commoure tot abordant temes difícils amb valentia i reflexivitat és digne d'elogi. Com he dit al principi, caldrà seguir-li la pista.

Pau J.R.

Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell